

“Vaig dir que faria de gerent, no de polític, quan em van nomenar”

“Em consta que Joaquim Nadal havia tallat algun dels seus regidors que havia fet un comentari despectiu contra mi”

“Suposo que l'annexió va ser dolorosa per a ells [Salt i Sarrià] però vaig intentar mancomunar serveis, com ara l'aigua”

L'advocat i exalcalde Ignasi de Ribot, al seu despatx de Girona, el dijous 4. QUIM PUIG.

Ignasi de Ribot i de Balle (Girona, 11 de maig del 1926) va néixer al carrer Albereda de Girona, a tocar de l'església del Sagrat Cor, però amb l'esclat de la guerra civil la família se'n va haver d'anar a Barcelona. Ja fa més d'un segle de tot allò, perquè de Ribot va celebrar l'11 de maig el seu centenari. Acabats de fer els 100 anys, De Ribot treballa cada tarda al seu despatx a l'Eixample, a prop de la plaça Marquès de Camps. Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona el 1950, diu que a ell li agrada estar actiu. Pare de dos advocats, l'Eduard i l'Ignasi, i d'un metge —en Xavier és digestòleg—, De Ribot va ser també l'últim alcalde de Girona durant el franquisme (1972-1979). Regidor pel terç sindical des del 1971, De Ribot va ser el president de la Cambra Oficial Sindical Agrària i president del Casino. Atén aquest diari un dijous a la tarda (el dia 4): gairebé

cinquanta anys separen l'entrevistat i l'entrevistador al despatx de l'exalcalde.

Primer de tot, com ho ha fet per arribar a cent anys? No és mèrit. És un bé de Déu. S'ha cuidat, com a mínim. Ha mantingut bons hàbits per arribar a aquesta situació? Potser sí. I no té cap explicació que el seu cos hagi aguantat cent anys? Ho dec genèticament als meus pares. Seria cosa dels pares, doncs. Ha fet esport o ha tingut una vida activa? Fins que em vaig casar, era caçador de perdius. De perdius, precisament. Ah! I anava a cacera? La perdiu necessita caminar molt. En una època determinada, caminava quatre hores al matí i quatre hores a la tarda. Hi anaven els dissabtes, a caçar la perdiu? A l'època de la veda. A quin vedat anava? No n'hi havia. És que el meu pare havia caçat conills. No, conills mai. No m'agradava. La perdiu és un tret ràpid. Vola a 100 [km/hora] quasi, i és molt bonic. T'agrada o no t'agrada. Llavors, és clar... Va fer exercici? Sí, sí. Jo em recordo que quan vaig ser a les milícies universitàries hi havia marxas i hi havia gent que no hi estava habituada. Si convenia, portava el fusell. I vostè hi estava habituat. Ara quina feina fa com a advocat de cent anys? Encara està en actiu? Avui han arribat les providències, aquests fulls. I els casos, els porta vostè? Sí, sí. Vostè en quin dret està especialitzat? En una època m'havia especialitzat en dret català. Quan ja vaig començar la carrera, no existia compilació de dret català. Perquè la van aprovar per primera vegada l'any 1960. Apunti-ho, que és important. No ho havia aprovat ni la República ni la monarquia. Era el 1960. Abans de la compilació escrivíem demandes en llatí. I és clar, citàvem textos de dret romà i dret canònic. I vostè recorda haver escrit moltes demandes en llatí, o algunes? No, tota la demanda, els fonaments de dret. La demanda, la incorporava el tribunal. Molt bé. I vostè està actiu? Va personalment als jutjats, a banda d'atendre casos o instruccions o providències? Fa pocs dies, vaig tenir una vista al jutjat contenciós número 2, a la Devesa. Però si puc, agafo un taxi. I hi va sovint, als jutjats? O de tant en tant? No, tinc molts assumptes residuals. En realitat, podria plegar. Si plegués, al matí una vegada m'he aixecat i llegit el diari... pobre el dia que no podré venir. Mentre pugui, intentarà venir? Com que no penso complir

el segon centenari [fa broma]. Seria un cas molt difícil, digne d'estudi [arribar als 200 anys]. Sap que hi havia una dona d'Olot, una senyora que es deia Branyas, que era la dona més gran del món, fins fa un temps [l'olotina Maria Branyas va morir l'agost del 2024 a 117 anys]? No, no recordo. Me'n recordo d'una senyora d'Olot. Un dia va venir d'Olot a Girona. Tenia 99 anys i va baixar amb Teisa i va anar a veure uns meus amics i llavors li van dir. 'Com se troba?' Bé, va dir. Només he perdut una mica l'oïdo [oïda]. Només faltaria, a 99 anys. Jo també, soc bastant sort... Però, déu-n'hi-do, vostè ve cada dia aquí al despatx a treballar i a mirar coses. A les tardes ve? Sí, sí. Li vull recordar, senyor Ignasi, una cosa. Vostè va ser alcalde de Girona entre el 1972 i el 1979? Quin record té quan li pregunten d'aquella etapa de la seva vida, de la seva llarga vida? Jo sempre he dit que ser alcalde és tan bonic que, en comptes de cobrar, hauries de pagar. Jo en aquella època ni cobrava ni pagava. O sigui, ho vaig fer bé o malament, però almenys al poble li vaig sortit baratet. No va cobrar mai? Ni un euro, ni una pesseta. Perquè llavors hi havia una intervenció dels ajuntaments que no podies augmentar com volies. I sempre ho havia de declarar. I recordo que, quan jo vaig arribar, ara no voldria dir una mentida, però no arribava a deu milions de pessetes, de pessetes. El pressupost. I llavors vaig voler augmentar bastant el patrimoni de Girona. Vaig obtenir de l'Estat els jardins del carrer del Carme, l'hospital militar. On era, senyor Ignasi, l'hospital militar? Pujant a la Mercè, a la pujada de la Mercè, i juntament amb els jardins que donen a les Pedreres. I 70 hectàrees de les Pedreres. I per què creu que li van proposar de fer d'alcalde? Vostè ja era regidor del terç sindical des de feia un any. Em va cridar Santiago de Cruïlles de Peratallada i Bosch [un advocat i secretari del ministre Garicano Goñi]. Primer em va demanar si em faria il·lusió. Però després em va dir que indubtablement no és cap regal. Indubtablement, hauria de passar per un període difícil, en previsió de la mort del cap de l'estat [el dictador Francisco Franco]. I realment va ser així. Si bé haig de dir que la transició va ser còmoda i fluïda. Em reunia amb els partits polítics una vegada al mes. Haig de destacar el representant de Salt, un coronel rus retirat. Un coronel rus retirat, m'ha dit? Retirat. Es va retirar i va tornar a Salt. Tinc apuntat el nom, però no me'n recordo. Venia amb barret, abric cordat i es quadrava. L'única dificultat que vaig tenir va ser quan en Tarradellas [el president de la Generalitat de Catalunya] va anunciar que volia venir [a Girona]. A Girona, pel que sigui, va voler preparar la visita amb una sardinada. Jo, a les 8 del matí, vaig telefonar i em va despenjar el telèfon personalment el telèfon en Tarradellas. I li vaig dir: "President, el dia de la seva vinguda, m'absentaré." Senyor Ignasi, havia llegit que en Tarradellas no volia passar per l'Ajuntament. Per la Diputació. A la tarda va enviar un diputat i vam estar parlant una vegada. Una vegada jo l'hagi rebut al terme municipal, hagi anat a l'Ajuntament, hagin pres possessió i llavors que facin sardinades, o tirin coets. I va anar bé. Tenia unes fotografies sobre Sant Nicolau que li vaig enviar quan la van presentar, que l'havien restaurat, i al costat hi ha un monòlit i unes xifres amb versos de Fages de Climent. [El 12 de maig del 1978 el president de la Generalitat, Josep Tarradellas, va fer la primera visita a Girona després del seu exili. Va visitar la ciutat, va inaugurar l'exposició de flors, que era a l'entorn de Sant Pere de Galligants, i va ser rebut per l'alcalde, Ignasi de Ribot; el governador civil i el governador militar, entre d'altres. Tarradellas va conversar uns vint minuts amb l'escriptor Josep Pla. Aquell dia, la comitiva encapçalada per Tarradellas va inaugurar un mosaic dedicat al poeta empordanès Carles Fages de Climent, a tocar del pont de Pedret]. Vostè m'ha parlat de Salt. Durant el seu mandat, per decret franquista o per decret d'algué Girona es va annexionar Salt [l'any 1974] i Sarrià de Ter [el 1976]. Com ho va viure vostè? Jo això suposo que ho van iniciar gent abans. Suposo que era el doctor Ordís [Pere Ordís va ser l'alcalde de Girona entre el 1957 i el 1967]. Per mi, va ser un error. Al final, van dir que sí, a l'annexió de Salt, Sarrià i part de Celrà. Sant Gregori no l'afectava? No, només una part de Celrà. A Salt vaig enviar..., vaig anar-hi poques vegades perquè deixava que es reunissin ells mateixos. Tenien un Consell Municipal o així? El que ells acordaven, jo ho confirmava. Suposo que per a ells va ser dolorós, però jo vaig intentar després mancomunar serveis, com ara l'aigua. Durant el seu mandat com a alcalde, es va fer l'estació de tren de la Renfe i el viaducte. Què recorda d'aquella obra i el viaducte, que encara hi és? Jo vaig fer part del viaducte. Tinc una anècdota. Va venir el director general, els enginyers i miràvem la part del viaducte que havia de passar per sobre de l'Onyar. Jo vaig dir si seria possible que en aquest tram, [pausa] no sé com es diu... Que la via quedés dissimulada o tapada? Que la barrera, en comptes d'estar aquí dalt [i aixeca el braç], les barreres del costat del tren, com es diu. Els murs, ja ho entenc. Que no estiguessin a l'altura de terra perquè no impedissin la vista de Sant Feliu i de la catedral... Aaah! ell va dir: "No havia trobat un alcalde a tot Espanya que se li acudís fer aquestes baranes." Les baranes, les baranes, ara em surt. I no li van fer cas? Sí, sí. O sigui, que es

va fer de manera que es pogués veure Sant Feliu i la catedral. Molt bé. I recorda, per exemple, també que van fer habitatge protegit a través del Patronat de Santa Creu de la Selva? Jo vaig ser president del Patronat abans de ser alcalde. Quan vaig ser alcalde, vaig dimitir de president del patronat perquè no hi hagués incompatibilitat. I el patronat va construir, a Girona, 800 cases de protecció oficial i 200 a Blanes. Si ho copiessin ara... La Generalitat en vol fer molts ara, de pisos. Ja ho veurem. Però, és clar, no té competències per a tot. Donaven un 20% del cost i, a més, és clar, tots els beneficis fiscals. I llavors també vaig intervenir amb la immobiliària Pérez Xifra també perquè fessin obres, tot això sense cobrar, haig d'aclarir. Vaig llegir que vostè va seguir fent d'advocat mentre feia d'alcalde? Sí, però treballant els dissabtes i els diumenges. Però fent d'advocat? Els dissabtes, llavors a Girona, era mercat. I tothom treballava al matí. Llavors, jo treballava al matí al jutjat i a la tarda venia aquí. Llavors diumenge al matí sortíem amb els nens, etcètera, però a la tarda tornava a venir. Una altra cosa que li volia preguntar. El febrer de l'any 1976, aprofitant la visita dels Reis [Joan Carles I i Sofia] a Girona, vostè va proposar donar el títol de príncep de Girona un altre cop als reis. Com és que ho va fer? Primer, perquè jo tinc un esperit històric. La història existeix. Van retirar el títol de príncep de Girona perquè nosaltres vam ser partidaris... De l'arxiduc Carles en la guerra de Successió [1702-1714]? Exacte. I jo li vaig dir: "Han passat 200 anys." I si arribo a saber que em faries la pregunta, hauria portat un àlbum [de fotografies] en què estem en l'entrega de l'espasí, la vara de comandament al rei al Palau Reial. Van anar a Madrid, després, al cap de temps. Va venir l'Anna Ensesa [i Montsalvatge]. En el meu mandat, hi va haver la primera senyora regidora [del franquisme]. [Anna Ensesa va ser regidora de Cultura entre els anys 1973 i 1979]. Tot havien estat homes. Jo vaig portar l'Anna Ensesa, filla de l'Ensesa de s'Agaró [Josep Ensesa], fundador de La Gavina, que tenia una botiga d'antiguitats. Ella es cuidava molt bé del Barri Vell. No sabia que hi havia hagut una regidora. Vostè va ser l'alcalde de l'última etapa franquista i va cedir el relleu o va haver de cedir el relleu, quan es va canviar el règim, a l'alcalde Joaquim Nadal. Com es va fer la transició i quin contacte hi va tenir abans que es fessin les primeres eleccions democràtiques? Les eleccions municipals es van endarrerir. Durant un temps jo era l'alcalde perquè hi havia democràcia, però no era l'alcalde... Escollit. Escollit. No sé si ho vaig dir. Quan hi va haver eleccions, algú em va proposar tornar-me a presentar, i jo vaig dir que no. Quan em van nomenar, vaig dir: "Jo faré de gerent, no de polític. Per tant, he acabat." No li va interessar continuar? No. I amb en Joaquim Nadal la relació va ser cordial, íntegra. A més a més, em consta que algun dels seus regidors havia fet un comentari despectiu i ell l'havia tallat. Perquè, és clar, si m'ho permet, vostès eren de família de terratinents. Es considera o es considerava llavors monàrquic i tradicionalista? Tradicionalista. Com explica als seus nets, alguns dels quals volen ser advocats, què va ser el franquisme i que era un règim no democràtic? De moment, n'he parlat amb en Marc perquè m'ho va demanar. No sé si faig bé o malament. Però no és convenient bolcar [regirar] amargors i problemes. Al meu germà el van assassinar. Déu sap el mal... Ara que ho diu, un altre germà, en Joan Maria de Ribot, també havia estat alcalde de Girona [uns dies del mes de setembre de l'any 1957]. Vostè no va ser el primer de la família, doncs? Ell era regidor, i va cessar l'alcalde. Ell era arquitecte i havia restaurat totes les esglésies romàniques i la Fontana d'Or [al carrer Ciutadans], que és l'obra ecològica civil més important de Catalunya. I ningú en parla. Doncs és això, senyor Ignasi, molt agraït. Gràcies a vosaltres.

Publicat a:

-Setmanari Girona 26-06-2026, Pàgina 12

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2653472-vaig-dir-que-faria-de-gerent-no-de-politic-quan-em-van-no-menar.html>